

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

2 V. conuenienter fecerit miracula circa cœlestia corpora.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

4. Præterea, Miracula à Christo facta, ad salutem hominum ordinantur. Sed quedam demonia ab hominibus eiecta fuerunt: unum hominum detrimento quandoque quidem corporali, sicut dicitur Mar. 9. quod demon ad præceptum Christi exclamans, & multum discerpens hominem, exiit ab eo, & factus est sicut mortuus: ita ut multi dicerent, quia mortuus est. Quandoque etiam cum damno rerum: sicut quando demones ad eorum preces misit in porcos, quos præcipitauerunt in mare. Unde ciues illius regionis rogauerunt eum, ut transferret à finibus eorum, ut legitur Mat. 7. Ergo videtur inconuenienter fecisse huiusmodi miracula.

Sed contra est, quod Zab. 3. hoc prænuntiaturum fuerat: Spiritum immundum auferam de terra.

Respondet ad id, quod miracula quæ Christus fecit, argumenta quedam fuerunt fidei, quam ipse docebat. Futurum autem erat, ut per virtutem diuinitatis eius excluderet demonum potestatem ab hominibus credituris in eum: secundum illud Io. 12. Nunc princeps huius mundi eijcietur foras. Et ideo conueniens fuit, quod inter alia miracula etiam obfessos à demonibus liberaret.

Ad primum ergo dicendum, quod homines sicut per Christum erant à potestate demonum liberandi, ita per eum erant angelis confortandi: secundum illud Col. 1. Pacificans per sanguinem crucis eius, quæ in caelis, & quæ in terris sunt. Et ideo circa angelos alia miracula hominibus demonstrare non conueniebat, nisi ut angeli hominibus apparent, quod quidem factum est in natiuitate ipsius, & in resurrectione, & ascensione eius.

Ad secundum dicendum, quod sicut Aug. dicit 9. de Ciuit.

Di, Christus tantum innotuit demonibus, quantum voluit, tantum autem voluit, quantum oportuit. Sed innotuit eis non sicut angelis sanctis per id quod est vita æterna: sed per quedam temporalia sue virtutis effecta. Et primo quidem videntes Christum esurire post ieiunium, astimauerunt eum non esse filium Dei. Unde super illud Luc. 4. Si filius Dei es, &c. dicit Ambrosius. Quid sibi vult talis sermonis exorsus, nisi quia cognouerat Dei filium esse venturum, sed venisse per infirmitatem corporis non putauit. Sed postmodum visis miraculis, ex quadam suspitione coniecturauit, eum esse filium Dei. Unde super illud Marc. 1. Scio quod sis sanctus Dei dicit Chrysostomus. quod non certam, aut firmam aduentus Dei habebat notitiam, sciebat tamen ipsum esse Christum in lege promissum. Unde dicitur Luc. 4. Quia sciebat ipsum esse Christum. Quod autem ipsum constitebatur esse filium Dei, magis erat ex quadam suspitione quam ex certitudine. Unde Beda dicit super Luc. Et æmonia filium Dei constitebantur. Et sicut postea dicitur, sciebat eum esse Christum: quia cum ieiunio fatigatum eum diabolus videret, verum hominem intellexit. Sed quia tentando non præualuit, utrum filius Dei esse dubitabat. Nunc autem per signorum potentiam, vel intellexit, vel potius suspicatus est esse filium Dei. Non ideo igitur Iudeis eum crucifigere permissum, quia Christum Dei filium non esse putauit: sed quia se morte illius non prauidit esse damnandum. De hoc enim mysterio à seculo abscondito, dicit apostolus, quod nemo principum huius seculi cognouit: sic enim cognouissent, nunquam Dominum glorie crucifixissent.

Ad tertium dicendum, quod miracula in expulsiōe demonum non fecit Christus propter utilitatem demonum, sed propter utilitatem hominum, ut ipsi eum glorificarent. Et ideo prohibuit eos loqui ea, quæ ad laudem ipsius pertinebant, primo quidem propter exemplum: quia, ut dicit Athanasius, compescebat diaboli sermonem, quamuis vera facteretur: ut nos etiam assuesciat, ne curemus de talibus, etiam si vera loqui videntur. Nefas est enim, ut cum ad ista nobis Scriptura diuina, instruiamur à diabolo: Est enim hoc periculum, quia veritati frequenter demones immiscant mendacia. Secundo quia (sicut Chrysostomus. di. ii) non oportebat eos surripere effectum apostolorum gloriam: nec decebat Christi

A mysterium lingua fatida publicari, quia non est speciosa laus in ore peccatorum. Tertio, quia (ut Beda dicit) ne lebas ex hoc inuidiam accendere Iudeorum. Unde etiam ipsi apostoli inuentur reticere de ipso, ne diuina maiestate predicata, passio- nis dispensatio differtur.

Ad quartum dicendum quod Christus spe iustiter venerat docere, & miracula facere propter utilitatem hominum principaliter quantum ad animæ salutem: Et ideo permisit demones, quos eijciebat, hominibus aliquod nocumentum inferre vel in corpore, vel in rebus propter animæ humane salutem ad hominum scilicet instructionem. Unde Chrysostomus dicit super Matth. quod Christus permisit demonibus in porcos ire, non quasi à demonibus persuasus: sed primo quidem, ut instruat magnitudinem nocuenti demonum, qui hominibus insidiantur. Secundo, ut omnes discerent quoniam nec aduersus porcos audrant aliquid facere, nisi ipse consentiat. Tertio, ut ostenderet, quod grauiora in illos homines operati essent, quam in illos porcos, nisi essent diuina providentia adiuti. Et propter easdem etiam causas permisit eum, qui à demonibus liberabatur, ad horam grauius affligi, à qua tamen afflictione eum continuo liberauit. Per hoc etiam ostenditur (ut Beda dicit) quod sæpe dum conueriti ad Deum post peccata conamur, maioribus, nouisque antiqui hostis pulsamur insidijs. Quod facit, vel ut odium virtutis incutiat, ar. citat. 9. vel expulsiōis suæ vindictæ iniuriam. Factus est etiam homo sanatus vel mortuus (ut Hieronymus dicit) quia sanatis dicitur, Mortuus estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo.

In hoc articulo sola solutio ad 2. singularē difficultatem tangit, an demones agnouerint Iesum esse Messiam, & Deum, quam statim discutiemus.

ARTICVLVS II.

Virum conuenienter facta fuerint miracula per Christum circa celestia corpora.

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod inconuenienter fuerint à Christo facta miracula circa celestia corpora, ut enim Dionysius di. 4. cap. de Diuin. nom. diuina providentia non est, naturam corrumpere, sed saluare. Corpora autem celestia secundum suam naturam sunt incorruptibilia, & inalterabilia, ut probatur in primo de celo. Ergo non fuit conueniens, ut per Christum fieret aliqua immutatio circa ordinem celestium corporum.

2. Præterea, secundum motum celestium corporum, temporum cursus designantur, secundum illud Gen. 1. Fiant luminaria in firmamento caeli, & sint in signa & tempora, & dies & annos. Sic ergo mutato cursu celestium corporum, mutatur temporum distinctio, & ordo, sed non legitur hoc esse præceptum ab Astrologis, qui contemplantur sidera, & computant menses: ut dicitur Isaia 47. Ergo videtur, quod per Christum non fuerit aliqua mutatio facta circa cursum celestium corporum.

3. Præterea, Magis compescebat Christo facere miracula viuens, & docens quam moriens: tum quia, ut dicitur secunde ad Corinth. ultimo, Crucifixus est ex infirmitate, sed vixit ex virtute Dei, secundum quam miracula fiebat: tum etiam quia eius miracula confirmatiua erant doctrinæ ipsius. Sed in vita sua non legitur, Christum aliquod miraculum circa celestia corpora fecisse: quoniam Pharisæis petentibus ab eo signum de celo, eis dare renuit: ut habetur Matth. 12 & 16. Ergo videtur, quod nec in morte circa celestia corpora aliquod miraculum fecere debuerit. Sed

Et contra

Su illud Luc. 4. Sciebat ipsum esse Christum esse.

Id habet Chr. concio. no. 1. de La. 2. ante med. 10. & Theop. Luc. 4. & Marc. 1.

c. 4. in Lu. est in ca. 14. sec. or. Bed. circa fin. illius 2.

Homil. 29. in Matth. circa med. som. 2.

Marc. 9. sup. verbum in ar. citat. 9.

contra est, quod dicitur Luca 23. Tenebrae factae sunt in vniuersa terra vsque ad horam nonam: & obscuratus est Sol.

Ar. 4. q. 7. ac.

Respondeo dicendum, (quod sicut supra dictum est) miracula Christi talia esse debebant, vt sufficienter esse Deum ostenderent. Hoc autem non ita euidenter ostenditur per transmutationes corporum inferiorum, quae etiam ab alijs causis moueri possunt, sicut per transmutationem cursus celestium corporum, quae à solo Deo sunt immobiliter ordinata. Et hoc est quod Dionysius dicit in Epist. ad Polycarpum. Cognoscere oportet non aliter aliquando posse aliquid perueniri celestis ordinationis, & motus, nisi causam haberet ad hoc mouentem, quae facit omnia, & mutat secundum suum sermonem. Et ideo conueniens fuit, vt Christus miracula fecerit etiam circa celestia corpora.

Parum ante med. epistol.

li. 26 c. 3. an. dum eius voluntatem. Vnde August. dicit 26. contra Fau-

tem med. 10. 10

Ad primum ergo dicendum, quod sicut inferioribus corporibus naturale est moueri à celestibus corporibus (quae sunt superiora secundum naturae ordinem) ita etiam naturale est cuilibet creaturae, vt transmutetur à Deo secundum eius voluntatem. Vnde August. dicit 26. contra Faustum, & habetur in gloss. Rom. 11. super illud. Contra naturam infertus es, &c. Deus creator, & conditor omnium naturarum nihil contra naturam fecit, quia id est cuique rei natura, quod Deus facit. Et ita non corrumpitur natura celestium corporum, cum eorum cursus immutatur à Deo. corrumpetur autem si ab aliqua alia causa immutaretur.

Ad secundum dicendum, quod per miraculum à Christo factum, non est peruersus ordo temporum. Nam secundum quosdam illa tenebra vel Solis obscuratio, qua in passione Christi accidit fuit propter hoc, quod sol suos radios retraxit, nulla immutatione facta circa motum celestium corporum, secundum quem tempora mensurantur. Vnde Hieron. dicit super Matth. Videtur luminare maius retraxisse radios suos, ne aut pendente videret Dominum, aut impij blasphemantes sua luce fruerentur. Talis autem retractio radiorum non est sic intelligenda, quasi sol in sua potestate habeat radios emittere, vel retrahere: non enim ex electione, sed ex natura radios emittit: vt dicit Dionys. 4. c. de Diuini. nomin. sed sol dicitur retraxisse radios, in quantum diuina virtute factum est, vt solis radij ad terram non peruenirent. Origenes autem dicit hoc accidisse per interpositionem nubium. Vnde super Matth. dicit, Conueniens est intelligere, quasdam tenebrosissimas nubes multas, & ideo factae sunt tenebrae profunda à sexta hora vsque ad nonam. Arbiuor enim sicut cetera signa, quae facta sunt in passione, scilicet quod velum templi est scissum, quod terra tremuit, &c. in Hierusalem tantummodo facta sunt, ita & hoc. Aut si latius voluerit quis extendere ad terram Iudaeae, propter hoc quod dicitur, Tenebrae factae sunt in vniuersa terra. Quod intelligitur de terra Iudaeae sicut in 3. lib. Regum dicit Abdias ad Eliam, Viuit Dominus Deus tuus, quia non est gens aut regnum, vbi non miserit Dominus meus querere te, ostendens quod cum quaeserat in gentibus, quae sunt circa Iudaeam. Sed circa hoc magis credendum est Dionys. qui oculata fide inspicit hoc accidisse per interpositionem lune inter nos, & solem. Dicit enim in Epistol. ad Polycarpum. Inopinabiliter soli lunam incidentem videbamus, in Aegypto scilicet existentes: vt ibidem dicitur. Et designat ibi quatuor miracula.

In epistol. ad Polycarpum post me. illius

Loco nunc dicto.

Quorum primum est, quod naturalis eclipsis solis per interpositionem lune, nunquam accidit, nisi tempore coniunctionis solis, & lune: tunc autem erat luna in oppositione ad solem, decima quinta existens, quia erat Pascha Iudaeorum. Vnde dicit: Non enim erat coniunctionis tempus. Secundum miraculum est, quod cum circa horam sextam luna visa fuisset simul cum sole in medio caeli, in vespere apparuit suo

loco, id est in Oriente opposita soli. Vnde dicit. Rursus ipsam vidimus, scilicet lunam, à nona hora (in qua scilicet recessit à sole cessantibus tenebris) vsque ad vespeream supernaturaliter constitutam ad diametrum solis, id est vt diametraliter esset soli opposita, & sic patet, quod non est turbatus consuetus temporum cursus, quia diuina virtute factum est, & quod ad solem super naturaliter accederet praeter tempus debitum, & quod à sole recedens, in locum proprium restitueretur tempore debito. Tertium miraculum est, quod naturalis eclipsis semper incipit ab Occidentali parte solis, & peruenit vsque ad Orientalem. Et hoc ideo: quia luna secundum proprium motum, quo mouetur ab Occidente in Orientem, est velocior sole in suo proprio motu, & ideo luna ab Occidente veniens attingit solem, & pertransit ipsum, ad Orientem tendens. Sed tunc lunam pertransiuit solem, & distabat ab eo quasi per medietatem circuli, in oppositione existens, vnde oportuit, quod reuenteretur ad Orientem versus solem, & attingeret ipsum primo ex parte Orientali, procedens versus Occidentem. Et hoc est quod dicit. Eclipsim etiam ipsam ex Oriente vidimus inchoatam, & vsque ad solarem terminum venientem (quia totum solem eclipsi) postea regredientem. Quartum miraculum fuit, quod in naturali eclipsi ex eadem parte incipit sol primò reapparere, ex qua parte incepit prius obscurari: quia scilicet luna se soli subiiciens naturali suo motu solem pertransit versus Orientem, & ita partem Occidentalem solis, quam primò occupat, primo etiam derelinquit. Sed tunc luna miraculose ab Oriente versus Occidentem rediens, non pertransiuit solem, vt esset eo Orientalior: sed postquam peruenit ad terminum solis, reuersa est versus Orientem: & ita partem solis, quam ultimo occupauit, primo etiam derelinquit. Et sic ex parte Orientali inchoata fuit eclipsis, sed in parte Occidentali prius incipit claritas apparere. Et hoc est quod dicit. Et rursus vidimus non ex eodem, id est, non ex eadem parte solis & defectum & purificationem, sed ex conuerso secundum diametrum factam. Quintum miraculum addit Chrysostomus, super Matth. dicens quod tribus horis tunc tenebrae permanserunt, cum eclipsi solis in momento pertransiit, non enim habet moram, vt sunt illi qui considerauerunt. Vnde datur intelligi quod luna quiescit sub sole, nisi forte velimus dicere, quod tempus tenebrarum computatur ab instanti, quo sol incepit obscurari, vsque ad instanti, in quo totaliter fuit repurgatus. Sed sicut Origen. dicit super Matth. aduersus hoc filij saeculi huius dicunt. Quomodo hoc factum tam mirabile nemo Graecorum aut Barbarorum scripsit? Et dicit, quod quidam nomine Phlegon in Chronicis suis scripsit hoc in principatu Tiberij Caesaris factum, sed non signauit quod fuerit in luna plena. Potuit ergo hoc contingere: quia Astrologi vbique terrarum tunc temporis existentes non sollicitabantur de obseruanda eclipsi, quia tunc tempus non erat: sed illam obscuritatem ex aliqua passione aeris accidere putauerunt. Sed in Aegypto, vbi raro nubes apparent propter aeris serenitatem permotus est Dionys. & socij eius, vt praedicta circa illam obscuritatem obseruarent.

Ad tertium dicendum, quod tunc precipue oportebat in Christo diuinitatem per miracula ostendere, quando in eo maxime apparebat infirmitas secundum humanam naturam. Et ideo in Christi natiuitate stella noua in caelo apparuit. Vnde Maximus dicit in sermone Natiuitatis. Si praesepe despicias, erige parumper oculos, & nouam in caelo stellam, protestantem mundo natiuitatem Dominicam contuere. In passione autem adhuc maior infirmitas circa humanitatem Christi apparuit, & ideo oportuit vt maiora miracula ostenderentur circa principalia mundi luminaria. Et sicut Chrysost. dicit super Matth. hoc est signum quod petentibus promittebat dare dicens. Generatio praua & adultera signum querit, & signum non dabitur ei, nisi signum

In pradic. op. ad Polycarpum a med. illius.

Homil. 89. in Matth. non multum longe à pr. 2. Hom. 35 in Matth. fol. 4. & 5 in fin. ante fin. hom. tom. 3.

Chrys. 89. in Matth. circa princ. tom. 2.

signum Iona propheta, crucem significans, & resurrectionem. Et enim multo mirabilis est in eo qui crucifixus erat hoc fieri quam in eo ambulante super terram.

COMMENTARIUS.

In hoc art. D. Thom. totus est in explicandis signis celestibus, quæ in morte Christi contigerunt. De qua re inferius suo loco disputandum à nobis est: sicut suo etiam loco supra disseruimus de signo celestis syderis, quod tempore natiuitatis Christi Magis apparuit (quod hic D. Tho. in fol. ad 3. attingit) id eoque hoc loco non est nobis amplius immorandum.

Verba Augu-
stini de po-
tentia crea-
turarum o-
bedientiali
quomodo in-
telligenda.

Solum in solut. ad. 1. sano modo intelligenda sunt verba illa, quæ D. Tho. ex Aug. assert, id esse cuiusque rei naturam, quod Deus facit, & ideo nihil posse Deum facere in creatura, quod sit contra naturam eius, nec corrumpi aliquo modo coelum, si à suo naturali motu à Deo immutetur, corrumpendum autem fore, si ab aliqua creatura immutaretur. Nam per hæc verba solum indicata est potentia obedientialis, quæ omnis creatura habet, vt Deo obediat, ratione cuius dicitur habere quandam vniuersalem propensionem ad omnia, quæ Deus in ea operari voluerit. Non est autem negandum, quin vnaqueque res habeat suam propriam, particularemque naturam, & connaturalis proprietates, quæ tales sunt, non solum, quia à Deo donantur, sed quia ipsa res ex se illas postulat. Vnde si is priuatur, à quocumque priuatur, siue à Deo, siue à creatura, aliquid præter naturam patitur, & ex parte corrumpitur, ac imperfecta manebit.

ARTICVLVS III.

Verum conuenienter Christus circa homines miracula fecerit.

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod inconuenienter Christus circa homines miracula fecerit. In homine enim prior est anima: quam corpus. Sed circa corpora, multa miracula. Christus fecit, circa animas vero nulla miracula legitur fecisse: nam neque aliquos incredulos ad fidem virtuosæ conuertit: sed admonendo, & exteriora miracula ostendendo, neque etiam aliquos sanatos sapientes legitur fecisse. Ergo videtur quod non conuenienter sit circa homines miracula operatus.

¶ præc. art. 2.

2. Præterea, sicut supra dictum est, Christus faciebat miracula virtute diuina, cuius proprium est subito operari & perfecte absque adminiculo alicuius. Sed Christus non semper subito homines curauit quantum ad corpus: dicitur enim Marc. 8. quod apprehensa manu cæci, eduxit eum extra vicum, & exspuens in oculos eius, impositis manibus, interrogauit eum si quid videret, & aspiciens ait. Video homines velut arbores ambulantes. Deinde iterum imposuit manus super oculos eius & cepit videre, & restitutus est ei visus, ita vt clare videret omnia. Et sic patet, quod non subito eum curauit: sed primo quidem imperfecte, & per spiritum. Ergo videtur, non conuenienter circa homines miracula fecisse.

3. Præterea, Quæ se inuicem non consequuntur, non oportet quod simul tollantur. Sed egritudo corporalis non semper ex peccato causatur, vt patet per illud quod Dominus dicit Ioan. 6. Neque hic peccauit, neque parentes eius, vt cæcus nasceretur. Non ergo oportuit vt hominibus corporum curationem querentibus peccata dimitteret, sicut legitur fecisse circa paralyticum Matt. 9. Præsertim quia sanatio corporalis cum sit minus, quam remissio peccatorum, non videtur esse sufficiens argumentum, quod possit peccata dimittere.

4. Præterea, Miracula Christi facta sunt ad confirma-

tionem doctrine ipsius, & testimonium diuinitatis eius: vt supra dictum est. Sed nullus debet impedire finem operis sui. Ergo videtur inconuenienter Christus quibusdam miraculose curatis præcepisse, vt nemini dicerent: vt patet Matth. 9. & Matth. 8. præsertim quia quibusdam alijs mandauit, vt miracula circa se facta publicarent: sicut Marc. 5. legitur, quod dixit ei, quem à demonibus liberauerat. Vade in domum tuam ad tuos, & annuntia eis quanta tibi Dominus fecerit.

Sed contra est, quod dicitur Marc. 7. Bene omnia fecit, & surdos fecit audire, & mutos loqui.

Respondeo dicendum, quod ea, quæ sunt ad finem, debent fini esse proportionata. Christus autem ad hoc in mundum venerat, & docebat, vt homines saluos faceret: secundum illud Io. 3. Non enim misit Deus filium suum in mundum, vt iudicet mundum, sed vt saluetur mundus per ipsum. Et ideo conueniens fuit, vt Christus pariter vltimè homines miraculose curando ostenderet se esse vniuersalem & spirituales hominum saluatorem.

Ad primum ergo dicendum, quod ea quæ sunt ad finem, distinguuntur ab ipso fine. Miracula autem à Christo facta ordinabantur sicut ad finem, ad rationalem partis salutem, quæ consistit in sapientia illustratione, & hominum iustificatione: quorum primum præsupponit secundum: quia, vt dicitur Sap. 1. in maleuolam animam non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Iustificare autem homines, non conueniebat nisi eis volentibus, hoc enim esset & contrarationem iustitiae, quæ rectitudinem voluntatis importat: etiam contra rationem humanæ naturæ, quæ libero arbitrio ad bonum ducenda est, non autem per coactionem.

Christus ergo virtute diuina interiorius homines iustificauit, non tamen eis inuitis: nec hoc ad miracula pertinet, sed ad miraculorum finem. Et similiter etiam virtute diuina simplicibus discipulis diuinam sapientiam infudit: Vnde dicit eis Luc. 21. Ego dabo vobis eos, & sapientiam, cui non poterunt resistere, & contradicere omnes aduersarij vestri. Quod quidem quantum ad interioriorem illuminationem inter visibilia miracula, non numeratur, sed solum quantum ad exterioriorem actum, in quantum scilicet videbant homines eos: qui fuerant illiterati & simplices, tam sapientes, & constanter loqui. Vnde dicitur Act. 4. Videntes Iudei Petri constantiam, & Ioannem, comperto quod homines essent sine laceris & idiotæ, admirabantur. Et tamen huiusmodi spirituales effectus, & si à miraculis visibilibus distinguantur, sunt tamen quædam testimonia doctrine, & virtutis Christi, secundum illud Hebr. 2. Contestante Deo signis & portentis, & varijs virtutibus, & Spiritus Sancti distributionibus. Sed tamen circa animas hominum, maxime quantum ad immutandas inferiores vires, Christus aliqua miracula fecit. Vnde Hieron. super illud Matth. 9. Surgens secutus est eum dicit, Fulgor ipse, & maiestas diuinitatis occulta, quæ etiam in facie relucebat humana, videntes ad se trahere, poterat ex primo aspectu, & super illud Mat. 21. Egrediebatur omnes vendentes, & ementes, & dicit idem Hieron. Mihi inter omnia signa, quæ fecit Dominus, hac videtur esse mirabilibus quod vnus homo & illo tempore contempnibilis, potuerit ad vnius flagelli verbera tantam egere multitudinem. Igneum enim quiddam, atque sydereum radiabat ex oculis eius, & diuinitatis maiestas lucebat in facie eius. Et Orig. dicit super Io. hoc esse maius miraculum eo, quo aqua conuersa est in vinum, eo quod illic inanimata subsistit liber primo materia, hic vero tot millium hominum domantur ingenia, in lucem prodigi anno Domini 1555. Parisius apud Carolum Guillardum Tr. 112 in Io post med. tom. 9.

¶ præc. art. 2. Super illud Mat. 9. Cum transiret vidit hominem sedentem, & super illud Mat. 21. Egrediebatur omnes vendentes, & ementes, & dicit idem Hieron. Mihi inter omnia signa, quæ fecit Dominus, hac videtur esse mirabilibus quod vnus homo & illo tempore contempnibilis, potuerit ad vnius flagelli verbera tantam egere multitudinem. Igneum enim quiddam, atque sydereum radiabat ex oculis eius, & diuinitatis maiestas lucebat in facie eius. Et Orig. dicit super Io. hoc esse maius miraculum eo, quo aqua conuersa est in vinum, eo quod illic inanimata subsistit liber primo materia, hic vero tot millium hominum domantur ingenia, in lucem prodigi anno Domini 1555. Parisius apud Carolum Guillardum Tr. 112 in Io post med. tom. 9.

Super illud Mat. 9. Cum transiret vidit hominem sedentem, & super illud Mat. 21. Egrediebatur omnes vendentes, & ementes, & dicit idem Hieron. Mihi inter omnia signa, quæ fecit Dominus, hac videtur esse mirabilibus quod vnus homo & illo tempore contempnibilis, potuerit ad vnius flagelli verbera tantam egere multitudinem. Igneum enim quiddam, atque sydereum radiabat ex oculis eius, & diuinitatis maiestas lucebat in facie eius. Et Orig. dicit super Io. hoc esse maius miraculum eo, quo aqua conuersa est in vinum, eo quod illic inanimata subsistit liber primo materia, hic vero tot millium hominum domantur ingenia, in lucem prodigi anno Domini 1555. Parisius apud Carolum Guillardum Tr. 112 in Io post med. tom. 9.

se in